

Ši medinė architektūra atsirado XIV - XV a.. Jos gimtine laikoma Vokietija.

Žodis *fachverkas* reiškia statybą iš plokščių.

Tai viena karkasinių medinių namų atmainų, kuriuose pagrindinė nešančioji dalis yra sijos, o sienos gali būti sutvertos iš visiškai skirtingų medžiagų, nes joms netenka jokių ypatingų apkrovų. Fachverkinės statybos populiarumą lėmė nusistovėję medienos apdirbimo ir konstravimo būdai bei Fridricho Vilhelmo Didžiojo įvestos „Prūsijos statybos taisyklės“.

Fachverko populiarumo priežastis paprasta – mūriui statyti reikėjo tvirto pagrindo ir gilių pamatų, o tai, ypač pelkėtose vietovėse, brangiai kainavo. Karkasiniai statiniai dėl nedidelio konstrukcijos svorio buvo pigesni. Vietoje pamatų fachverkų kampai buvo sutvirtinami stambiais akmenimis ir kelmiais.

Fachverko fasadas iš lauko pusės galėjo būti tinkuojamas arba paliekamas toks, koks yra. Vėjuotose vietovėse iš lauko pusės visa tokios statinio siena buvo apkalama vertikaliomis ar horizontaliomis lentomis, užleidžiant jas vieną ant kitos. Mažesniuose miesteliuose fachverkai glaudėsi vienas šalia kito ir retkarčiais iškildavo net iki šešių aukštų.

Tokių pastatų sienų užpildymui buvo naudojamas molis arba plytos. Kartais fachverkai apibūdinami – „griaučiais į išorę“, nes medinės sijos, ant kurių laikėsi namas, apsprendė ir pastato išvaizdą. Dažnai pirmo aukšto sienos buvo statomos iš akmens arba plytų, o antras aukštas buvo visiškai medinis.

Vėliau iškeliavusi už Vokietijos ribų tokia konstrukcija įgavo savo architektūrinių savitumų kiekvienoje šalyje: Prancūzijoje, Anglijoje, Austrijoje, Belgijoje. Toks statybos būdas laikomas šiuolaikinio karkasinės konstrukcijos pastato protėviu.

